

FINTA ÉVA

Vak vezet

(Ilinek, idősebb Pieter Bruegel képe nyomán)

*Kietlen faluszéli táj,
barnák az őszben és halott szemek;
nekik nem mond semmit az árok partja,
a mélység és a meredek gödör,
amely felé egymásba kapcsolódva
tapogatózik előre hat alak,
s az első, ki az élen elbukott,
hanyatt zuhanva húzza társait.
Kezek-botok láncá hiába – nem véd,
mert láthatatlan mindnek a világ;
s ki állt az élen, az sem tehet többet:
vak vezeti a vakok seregét.*

*Így élünk mind, Ili, ne hidd, hogy másként.
Talán lelkedben nagy sugárban ég
a szívjóság, s miként a telihold,
behinti homloklebenyed falát
delejes képekkel, ahogy eléred
a dolgok legfélnélkebb peremét,
s színek-formák centrifugálják körbe,
szemtengelyed köré a nincs-világot.*

*Tudom, hogy átok az, ami rád szállt:
sötét madár, varangy egy mély gödörből,
kígyómarás, skorpióégetés,
csak száraz, tiszta pillaremegéssel,*

*puhán hullt két szemed nyitott terébe,
kútba esett és eltűnt a világ,
s alámerült a meder fenekére,
alá koponyád koppanó falára,
göndör, tömör velődben eltömődött,
tűnődni, tűnni akarván, de végleg.
Valamit nagyon nem akartál látni,
s becsuktad két csodányi ablakod.*

*Vak vezet világtalant azóta.
Bruegel tréfál, bosszant és dörömböl
betegségképekkel az ajtófélfán,
beengedtessen látatlanban, képek
tömegével a két hóna alatt,
olajszaggal, terpentinnel és régi,
elfáradt, öreg éléskamraszaggal,
munkásvonatok egykor mély szagával,
fokhagymás kolbászok, nehéz lehelet,
bakancs, kapca, büdös zokni szagával –
mindennel, mivel elhalkul az ember
ínyén az édes sóvárgás íze.*

*Megérinted a vak képet kezeddél,
Bruegel sem lát már, ne siránkozzon senki.
Egyszer eltűnik minden, csak nem egyenlőképpen.
Süketek és leprások is járnak a lakatlan világot,
s Bruegel nem küld hozzájuk soha senkit.
Egymást kapaszkodva haladnak egyre
őszbe, télbe, az eltűnő időbe,
elmúlásukba, ami végtelen.*